

Arrest

nr. 49 584 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad Gent, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 25 mei 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste en tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2009 meldt verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, zich aan bij het gemeentebestuur te Gent om zich te laten inschrijven (bijlage 15).

Op 24 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Verzoeker wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 24 maart 2010, de volgende documenten voor te leggen: een bewijs van onvermogen, bewijs van het inkomen van de Belgische

moeder, een ziektekostenverzekering, een attest van het niet ten laste zijn van het OCMW en bewijs dat verzoeker zes maanden voor de aanvraag ten laste is van de moeder.

Verzoeker legt een attest voor dat zijn moeder een leefloon ontvangt van het OCMW, een inschrijvingsbewijs van de ziektekostenverzekering en een attest van gezinssamenstelling.

Op 23 april 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van de stad Gent mee dat hij gemachtigd is om een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op grond van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981).

Op 25 mei 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 51 § 2 / 51 § 3, derde lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 09/06/2009 (datum) door H.S. (naam en voornamen) Geboren te (...), op (in) (...)

Van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd:

Volgende stukken werden niet voorgelegd: attest van onvermogen, attest niet ten laste OCMW en bewijzen dat betrokkene in het verleden ten laste was van zijn moeder.”

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota verzoekt de tweede verwerende partij om buiten de zaak te worden gesteld. Zij zet uiteen dat het de gemachtigde is van de burgemeester van de stad Gent die op 25 mei 2010 de beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De Belgische Staat dient dan ook buiten de zaak te worden gesteld aangezien hij niet de auteur is van de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) betreft, genomen op grond van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij genomen is op grond van het feit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name omdat hij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd.

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing werd genomen door het gemeentebestuur en niet door de staatssecretaris of zijn gemachtigde. De tweede verwerende partij is inderdaad niet de auteur van de bestreden beslissing, zodat haar vraag om buiten de zaak te worden gesteld, wordt ingewilligd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

"1. Eerste MIDDEL : "Schending van substantiële vormvereisten, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer en de algemene rechtsbeginselen ; machtsoverschrijding "

Omdat totaal niet duidelijk is/ uit de beslissing kan afgeleid worden welke bevoegde autoriteit (de Staatssecretaris of zijn gemachtigde of de Burgemeester of zijn gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd.25 mei 2010 ten aanzien van verzoeker genomen heeft.

Terwijl de aanduiding van de bestuursoverheid, die de bewuste beslissing heeft genomen, en de ondertekening van de beslissing door deze zelf constitutieve elementen zijn van een bestuurshandeling. Inderdaad in de beslissing wordt niet aangeduid welke bevoegde bestuursoverheid de beslissing ten aanzien van verzoeker heeft genomen.

Dat immers geen enkel een naam of hoedanigheid wordt vermeld.

Evenmin werd de beslissing ondertekend ?!!

Dat evenwel de ondertekening, de aanduiding van de auteur en diens hoedanigheid van een administratieve beslissing moeten beschouwd worden als essentiële bestanddelen zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat dus om substantiële vormvereisten.

Zodat de bestreden beslissing nietig is wegens het gebrek aan substantiële vormvereisten, m.n. het gebrek aan de ondertekening, aan de aanduiding van de bestuursoverheid, gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing, en aan de vermelding van de naam van de bestuursoverheid of diens gemachtigde die de beslissing heeft genomen.

Dat er derhalve eveneens sprake is van de schending van verzoekers rechten van verdediging nu de ondertekening, de aanduiding/vermelding van de bestuursoverheid en de vermelding van diens naam, die de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker heeft genomen, niet is gebeurd/weergegeven en derhalve niet kan na geverifieerd worden of hij de bevoegdheid had de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker te nemen.

Dat er in casu sprake is van machtsoverschrijding."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat waar verzoeker de schending van substantiële vormvereisten, het algemeen beginsel van behoorlijk beheer en de algemene rechtsbeginselen aanvoert, de omschrijving van deze "rechtsregels" op zich niet voldoende is, zodat het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk dient te worden geacht. Verwerende partij verduidelijkt dat verzoeker nalaat aan te geven welk aspect van dit veelzijdig beginsel van behoorlijk bestuur, dan wel welke rechtsbeginselen en welke vormvereisten precies geschonden zijn. Verwerende partij stelt hierop dan ook niet met kennis van zaken te kunnen repliceren. Verwerende partij merkt op dat in het middel enkel concreet wordt voorgehouden dat er sprake is van machtsoverschrijding, zodat verwerende partij het middel slechts in het licht van de vermeende machtsoverschrijding zal beantwoorden. Verwerende partij stelt dat verzoekers kritiek kant noch wal raakt. Zowel in de bestreden beslissing als in de akte van kennisgeving wordt immers zeer duidelijk vermeld dat de bestreden beslissing werd genomen door mevrouw K.V.H., afgevaardigd beambte van de burgemeester van de stad Gent. Daarenboven merkt verwerende partij op dat beide akten werden ondertekend door de gemachtigde en door verzoeker zelf. In het algemeen stelt verwerende partij dat verzoeker er in zijn eerste middel in het geheel niet in slaagt aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving van de bestreden beslissing *in casu* zou zijn gebeurd, hem enig nadeel zou hebben berokkend. Verwerende partij verwijst tenslotte nog naar rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing geen invloed heeft op de wettigheid ervan en niet met zich meebrengt dat de motivering van die beslissing onwettig zou zijn. Verwerende partij besluit dat er geen sprake is van machtsoverschrijding.

3.1.3. In de repliekmemoire repliceert verzoeker het volgende.

"Verzoeker beklemtoont opnieuw dat in de beslissing, welke verzoeker wordt ter kennis gebracht, niet wordt aangeduid welke bevoegde bestuursoverheid de beslissing ten aanzien van verzoeker heeft genomen.

Dat immers geen enkel een naam of hoedanigheid wordt vermeld, evenmin werd de beslissing ondertekend!!!

Voor het overige volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn eerste middel steunt op het feit dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid welke autoriteit deze beslissing heeft genomen terwijl de aanduiding van de bestuursoverheid volgens verzoeker een constitutief element is van de bestuurshandeling. Verzoeker houdt voor dat in de bestreden beslissing, zoals ze hem ter kennis werd gebracht, geen naam, noch hoedanigheid wordt vermeld en dat de bestreden beslissing evenmin werd ondertekend. Verzoeker stelt bijgevolg dat zijn rechten van verdediging worden geschonden, daar hij niet kan verifiëren of de auteur van de bestreden beslissing de bevoegdheid had ten aanzien van verzoeker een beslissing te nemen.

Vooreerst merkt de Raad op dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Hoewel verzoeker een kopie van de bestreden beslissing bijvoegt bij het verzoekschrift, waarin de naam en de hoedanigheid van de auteur niet werden gespecificeerd of vermeld en waaruit evenmin een handtekening blijkt, dient opgemerkt te worden dat in de hoofding van de bestreden beslissing, zoals ze ter kennis werd gebracht van verzoeker, "*Provincie: Oost-Vlaanderen; Arrondissement: Gent; Gemeente: Gent*" wordt vermeld. Vervolgens merkt de Raad op dat verzoeker tevens de akte van kennisgeving bij de bestreden beslissing in bijlage bij het verzoekschrift voegt. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het middel, staan op voormelde akte van kennisgeving, die deel uitmaakt van de bestreden beslissing, zowel een stempel "*stedelijk bestuur van Gent – Oost-Vlaanderen*", als de handtekening vergezeld van de naam en hoedanigheid van de steller van de akte, met name K.V.H., afgevaardigd beambte, vermeld. Tevens wordt artikel 126 van de Nieuwe Gemeentewet vermeld. Daarnaast wordt opgemerkt dat voor verzoeker de vermelding "*weigert te tekenen*" werd aangebracht, doch dat een weigering om een stuk voor kennisname te ondertekenen, niet inhoudt dat er geen kennisname is gebeurd. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig aanvoeren dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid welke bevoegde bestuursoverheid, of diens gemachtigde, de bestreden beslissing heeft genomen. Noch kan verzoeker voorhouden dat de bestreden beslissing niet werd voorzien van de handtekening, de naam en de hoedanigheid van de auteur ervan. Te meer, daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel de beslissingnemende overheid - onder de vorm van de stempel van de bevoegde overheid-, als de handtekening met de naam en de hoedanigheid van de auteur op de bestreden beslissing én op de akte van kennisgeving worden vermeld.

Tevens wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) betreft, genomen op grond van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981).

Artikel 52, § 3 van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij inderdaad genomen is op grond van het feit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name omdat hij de gevraagde (opgesomde) documenten niet heeft voorgelegd, met name een attest van onvermogen, een attest niet ten laste van het OCMW en bewijzen dat verzoeker in het verleden ten laste was van zijn moeder.

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing duidelijk werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent, waarbij de Raad nog opmerkt dat de handtekening van de auteur van de beslissing op de voorzijde duidelijk dezelfde is als de handtekening van de persoon die de

beslissing heeft ter kennis gebracht. Er wordt herhaald dat deze laatste de afgevaardigde beambte, mevrouw K.V.H., van de burgemeester van de stad Gent is, zodat wel degelijk duidelijk is dat de bestreden beslissing door de gemachtigde van de burgemeester werd genomen. Verzoeker kan dienvolgens niet dienstig aanvoeren als zou hij niet kunnen verifiëren of de auteur van de bestreden beslissing de bevoegdheid heeft om de beslissing te nemen.

3.1.5. In de mate waarin verzoeker hierbij gewag maakt van machtsoverschrijding, dient opgemerkt te worden dat verzoeker bij de loutere stelling als zou hij niet kunnen verifiëren of de auteur van de bestreden beslissing de bevoegdheid heeft om de beslissing te nemen, niet met concrete gegevens uiteen zet op welke wijze er volgens hem sprake zou zijn van machtsoverschrijding, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

3.1.6. Uit het voorgaande volgt tevens dat verzoeker evenmin kan worden gevolgd waar hij de schending van de rechten van verdediging aanvoert. Daarenboven wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

3.1.7. Waar verzoeker in de aanhef van zijn eerste middel de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van behoorlijk beheer en de algemene rechtsbeginselen”*, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur of welk algemeen rechtsbeginsel hij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

3.1.8. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing de schending vormt van een substantiële vormvereiste. Een schending van de door verzoeker in zijn eerste middel opgeworpen bepalingen kan dus niet worden aangenomen.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

“2. Tweede MIDDEL: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel Manifeste beoordelingsfout

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing [1. MAST A., e.a., “Overzicht van het Belgische administratief recht”, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694].

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat door verzoeker "volgende stukken niet werden voorgelegd: attest van onvermogen, attest niet ten laste OCMW en bewijzen dat betrokkene in het verleden ten laste was van zijn moeder".

Dat evenwel verzoeker wel degelijk bewijsstukken heeft neergelegd.

Dat verweerder heeft nagelaten op te sommen welke stukken verweerder wel degelijk heeft neergelegd en te motiveren waarom deze stukken niet werden weerhouden als bewijs dat verzoeker wel degelijk aan de voorwaarden voldoet "om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie ",

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

En dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door verweerder onterecht werd genomen waardoor een manifeste beoordelingsfout werd begaan.”

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij betreffende de formele motiveringsverplichting dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij laat gelden dat bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de inhoud en daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en bijgevolg volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verwerende partij meent dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen werd omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld en dat deze vermeldingen verzoeker toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens verwerende partij is het doel dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd, bereikt. Verwerende partij stelt dat de beschouwingen van verzoeker hieraan geen afbreuk kunnen doen. In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat verwerende partij gelden dat op 24 december 2009 aan verzoeker duidelijk werd medegedeeld welke documenten hij diende voor te leggen. Verwerende partij acht de kritiek van verzoeker niet ernstig omdat hij wist welke stukken hij diende voor te leggen, doch dit heeft nagelaten. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat de stukken die hij heeft voorgelegd wel zouden volstaan tot staving van de tenlastename. Verwerende partij stelt dat uit de door voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat deze niet aan het gevraagde voldoen. Verwerende partij besluit dat, nu verzoeker zelf onzorgvuldig heeft gehandeld, de gemachtigde van de burgemeester geheel terecht en binnen de hem terzake toebedeelde bevoegdheid, heeft geoordeeld het recht van verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij stelt dat de gemachtigde van de burgemeester daarbij heeft gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Tevens is verwerende partij van mening dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd, daar aan verzoeker werd verduidelijkt welke documenten hij diende voor te leggen. Verwerende partij duidt er bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State op dat de gemachtigde van de burgemeester niet gehouden is de motieven van zijn motieven te vermelden.

3.2.3. In de repliekmemoirie repliceert verzoeker het volgende:

“Dat bovendien verweerder heeft nagelaten op te sommen welke stukken verweerder wel degelijk heeft neergelegd en te motiveren waarom deze stukken niet werden weerhouden als bewijsstuk. Dat verweerder nalaat voormelde middelen van verzoeker te weerleggen.”

Voor het overige volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald dat verzoeker de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aanvecht, zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

3.2.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat deze niet afdoende is omdat verzoeker wel degelijk bewijsstukken heeft voorgelegd en in de bestreden beslissing niet wordt opgesomd welke stukken verzoeker heeft neergelegd en niet wordt gemotiveerd waarom de stukken die door verzoeker werden neergelegd niet werden aanvaard als bewijs. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing ten onrechte werd genomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als descendent, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2 Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Raad stelt vast dat aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, gesteund op artikel 52, § 3 van het KB van 8 oktober 1981. Deze bepaling geeft aan het gemeentebestuur de mogelijkheid de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden te weigeren indien de voorwaarden daartoe niet vervuld zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 december 2009 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn, in functie van zijn Belgische moeder. Uit voornoemde aanvraag (bijlage 19ter), zoals deze zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 24 maart 2010, documenten over te leggen, met name: *“Bewijs van Onvermogen + inkomen van Belgische Moeder + Ziektekostenverzekering + Attest Niet ten laste van OCMW + Ten laste van moeder 6 maanden voor aanvraag”*.

De gemachtigde van de burgemeester heeft *in casu* de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd.

Uit de stukken van het administratief dossier, met name uit de verzendingsfiche van de stad Gent aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 24 maart 2010, blijkt dat verzoeker als bijkomende stukken een attest van het OCMW als bewijs van het inkomen van zijn moeder heeft voorgelegd, alsmede een inschrijvingsbewijs van ziektekostenverzekering en een document betreffende de gezinssamenstelling. Op voornoemde verzendingsfiche van de stad Gent aan de Dienst Vreemdelingenzaken staat tevens volgende commentaar vermeldt: *“Bewijs van onvermogen kon niet worden voorgelegd, was nog niet uit Marokko toegekomen. Bewijzen ten laste kunnen tevens niet worden voorgelegd daar de moeder het geld aan de broer of zus meegaf als die op bezoek gingen bij hem”*.

Het motief van de bestreden beslissing steunt bijgevolg op de gegevens van het dossier. Bij de stelling van verzoeker dat hij wel degelijk bewijsstukken heeft voorgelegd, betwist verzoeker de motivering van

de bestreden beslissing niet. In de mate waarin verzoeker er hierbij van overtuigd is dat hij beschikt over de vereiste documenten, kan verzoeker deze stukken steeds indienen bij een nieuwe aanvraag.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt opgesomd welke stukken verzoeker heeft neergelegd en niet wordt gemotiveerd waarom deze stukken niet werden aanvaard als bewijs dient opgemerkt te worden dat het motief van de bestreden beslissing volstaat. Als na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten worden overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag. Het recht op verblijf kan bijgevolg niet worden erkend wanneer de gevraagde stukken niet werden voorgelegd. Deze beslissing dient geen andere motivering te bevatten.

Dienvolgens hoefde verwerende partij niet te specificeren welke documenten door verzoeker reeds werden voorgelegd. Verzoeker was immers op de hoogte van het feit dat hij nog ontbrekende documenten diende voor te leggen, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 24 december 2009. Voornoemde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zoals ondertekend door verzoeker, vermeldt immers dat verzoeker *“wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 23/03/2010 de volgende documenten over te leggen: (4) Bewijs van Onvermogen + inkomen van Belgische Moeder + Ziektekostenverzekering + Attest Niet ten laste van OCMW + Ten laste van moeder 6 maanden voor aanvraag”*.

Tevens wordt opgemerkt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Uit wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de burgemeester in alle redelijkheid kon concluderen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van en burger van de Unie omdat hij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd, namelijk een attest van onvermogen, een attest van het niet ten laste zijn van het OCMW en bewijzen dat verzoeker in het verleden ten laste was van zijn moeder. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de burgemeester volstaat niet om de motieven te weerleggen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, noch is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

3.2.6. Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de burgemeester met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de burgemeester bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De tweede verwerende partij wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET